

УДК 657.1: 658.843.4+657.6

СУЧАСНИЙ СТАН ОБЛІКУ ТА ВНУТРІШНЬОГО КОНТРОЛЮ ПРЕДМЕТІВ ПРОКАТУ

ПЕТРО КУЦИК,
перший проректор, професор,

НАТАЛІЯ КУЦЕНКО,
аспірант,

кафедра бухгалтерського
обліку Львівської
комерційної академії

У статті досліджено методика відображення в обліку предметів прокату, порядок нарахування амортизації та документального оформлення операцій з такими об'єктами відповідно до чинної нормативно-правової бази. Проаналізовано підходи вітчизняних учених щодо предметів прокатного фонду як облікової категорії. Визначено проблемні аспекти здійснення належного контролю досліджуваних предметів. Виявлено основні напрями вдосконалення організації та методики обліку й внутрішнього контролю предметів прокату з урахуванням досвіду зарубіжних країн.

Ключові слова: предмети прокату, облік, внутрішній контроль.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Сучасний етап розвитку економічних відносин в Україні характеризується тенденцією поступового розвитку сфери послуг, яка спрямована на задоволення різноманітних потреб споживачів. Упродовж останніх років до широко вживаного в радянські часи виду послуг – послуг прокату – почали вдаватися новостворені суб'єкти господарювання. Однак значимо, що дещо змінився асортимент предметів прокату, який користується попитом. Так, на основі аналізу статистичних даних [1] встановлено, що у 2011 р. обсяг реалізованих юридичними особами послуг прокату побутових виробів і предметів особистого вжитку в 2,3 рази перевищив показник 2002 р. Кількості зареєстрованих суб'єктів господарювання, які надають послуги прокату, становила лише 44 підприємства. Це зумовлено тим, що в статистичному спостереженні зазначений вище показник ідентифіковано за основним видом діяльності, не враховуючи надання послуг прокату неспеціалізованими підприємствами як додаткового виду діяльності.

З огляду на специфіку діяльності досліджуваних підприємств необхідною умовою забезпечення їх функціонування є наявність предметів прокатного фонду як ключової групи активів, без яких власне унеможливується процес надання послуг. Основним джерелом отримання інформації про стан та ефективність використання предметів прокату є підсистема бухгалтерського обліку та внутрішнього контролю. Відтак вивчення теоретичних засад і діючої практики обліку та контролю предметів прокатного фонду дасть змогу окреслити проблемні моменти, які призводять до значних ускладнень в процесі фор-

мування управлінської інформації стосовно основного виду активів підприємств прокату.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Ураховуючи «відродження» суб'єктів господарювання, що надають послуги прокату, питання, пов'язані з організацією та методикою обліку й внутрішнього контролю предметів прокату, не знайшли належного висвітлення ні на законодавчому рівні, ні в наукових працях вітчизняних учених. В економічних джерелах прокат згадується лише при розгляді орендних відносин як різновид майнового найму. Водночас, окремі аспекти відображення в обліку предметів прокатного фонду фрагментарно розглядали в періодичних виданнях такі автори як А. Белоусов [2], Т. Валентинова [3], Л. Краснокутська [4], Р. Грачова [5], Т. Каменська [6], В. Москаковський [7], В. Діба [8]. Проте зміна умов господарювання свідчить про необхідність подальших досліджень.

Мета статті – характеристика сучасного стану теорії та практики обліку і внутрішнього контролю предметів прокату як передумови пошуку нового підходу до вдосконалення системи управління цією специфічною групою активів і діяльністю підприємств, які надають такі послуги.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Методичні аспекти обліку предметів прокату відповідно до П(С)БО та МСБО

Прокат як вид послуг має свої характерні особливості, які полягають у порядку видачі та обліку предметів прокатного фонду. Основним нормативним

документом, який затверджує порядок передачі предметів у прокат, є Порядок надання у тимчасове користування громадянам предметів культурно-побутового призначення та господарського вжитку [9]. Зазначений документ встановлює лише механізм та умови видачі, користування і повернення предметів побутового обслуговування, тобто сфера його застосування є обмеженою, а питання відображення в обліку цих об'єктів ним не регламентовано.

Підхід до визнання та відображення в обліку предметів прокату зазнавав змін. Спершу предмети, призначені для надання в прокат, відносили до складу засобів обігу підприємств. З 1 липня 2000 р. предмети прокату незалежно від їх вартості й терміну корисного використання включають до складу необоротних активів. Зокрема, з метою відображення у бухгалтерському обліку їх кваліфікують як інші необоротні матеріальні активи [10].

На сьогодні не існує окремого положення чи інструкції, які би регулювали порядок відображення в бухгалтерському обліку предметів, що надаються в прокат. Методологічні засади формування інформації про інші необоротні матеріальні активи, включаючи предмети прокату, закріплені в національному П(С)БО 7 «Основні засоби» [10], що свідчить про аналогічний підхід до обліку основних засобів та інших необоротних матеріальних активів. Тобто критерії відображення в обліку зазначених груп активів є ідентичними.

Нещодавно Міністерством фінансів України було внесено зміни до деяких нормативно-правових актів з бухгалтерського обліку. У новій редакції викладено План рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій, який набрав чинності 10 січня 2012 р. Оновлений План рахунків не містить субрахунків, але підприємства можуть вводити їх самостійно, виходячи з потреб управління, контролю, аналізу та звітності. Однак суб'єктам господарювання дозволено й надалі використовувати субрахунки, визначені Інструкцією про застосування Плану рахунків. Відповідно до зазначеної Інструкції предмети прокату відображують в розд. I активу балансу «Необоротні активи», для цього призначений окремий *субрахунок 116 «Предмети прокату»* [11]. Предмети прокатного фонду оцінюють за первісною вартістю, яка включає суму фактичних витрат на їх придбання або створення, з попереднім визнанням витрат капітального характеру. З метою узагальнення інформації щодо капітальних інвестицій в предмети прокату передбачено *субрахунок 153 «Придбання (виготовлення) інших необоротних активів»*.

Щодо міжнародних стандартів бухгалтерського обліку (МСБО), то подібна категорія (предмети прокату) не згадується. Р. Грачова, порівнюючи основні засоби за міжнародними та національними стандартами бухгалтерського обліку, дійшла висновку, що не все, що під основними засобами розуміє П(С)БО 7 «Основні засоби», охоплює МСБО 16 «Основні засоби». Вона стверджує, що предмети прокату, цілком очевидно, підпадають під норми МСБО 40 «Інвестиційне майно» як вид довгострокових активів, оскільки явно придбані з метою отримання інвестиційного доходу [12]. Проаналізувавши положення, викладені в МСБО 40 «Інвестиційне майно» [13], ми вважаємо, що вони поширюються лише на операції, пов'язані з нерухомим майном (земля, будівлі тощо). З огляду на те, що предметами прокату є рухомі речі, на наше переконання, твердження Р. Грачової є не коректним.

Проблеми формування амортизаційної політики підприємств, що надають послуги прокату

Вартість предметів прокатного фонду частково переноситься на вартість наданих послуг. Тому важливого значення набуває вивчення порядку нарахування амортизації на досліджуваних підприємствах. Метод нарахування амортизації є важливим елементом облікової політики, адже суттєво впливає на кінцеві результати діяльності. Так, що стосується предметів прокату, то встановлено обмеження щодо вибору методів нарахування амортизації – лише за двома з п'яти: прямолінійним і виробничим.

Метод нарахування амортизації предметів прокату підприємства мають обирати самостійно з урахуванням очікуваного способу отримання економічних вигід від використання (надання в тимчасове користування) таких предметів. Керуючись нормами податкового законодавства, необхідно пам'ятати, якщо вартість предметів прокату є меншою встановленого цінового критерію (2 500 грн), то вони вважаються малоцінними необоротними матеріальними активами й відповідно амортизуються.

Оскільки предмети прокату надаються суб'єктом господарювання у тимчасове користування, то право власності під час їх видачі не передається. Тому вони залишаються на балансі підприємства, що надає послуги прокату.

Вважаємо, що всі методи нарахування амортизації предметів прокатного фонду слід застосовувати на підприємствах прокату, адже для них вони є основним «інструментом» діяльності. При цьому необхідно керуватися потребою підтримання раціональної структури майна, що надається в прокат, та його специфічними особливостями.

Податковим кодексом України відповідно до класифікації груп основних засобів та інших необоротних активів передбачено включення предметів прокату до окремої групи – групи 15 і встановлено, що мінімально допустимий строк корисного використання дорівнює п'ять років [14]. Це положення викликає принципові зауваження, оскільки у зв'язку з неодноразовим прийняттям участі в наданні послуг прокату та функціональним призначенням вартість частини предметів прокатного фонду амортизується набагато швидше.

**Підходи вітчизняних науковців
щодо вирішення питань організації
та методики обліку досліджуваних активів**

Серед вітчизняних науковців немає одностайності щодо вирішення проблемних аспектів організації та методики обліку предметів прокату. В публікаціях Р. Грачової прослідковується аналогічний підхід до обліку активів, що надаються в прокат, передбачений чинним законодавством. Вчена зауважує, що відображення предметів прокату в складі оборотних активів підприємств є принципово неоправданим. Адже господарський оборот відбувається не перетворенням таких предметів в іншу форму, а полягає в отриманні певної платні за надані послуги прокату. На її думку, так як предмети надаються в прокат неодноразово впродовж кількох років, відповідно їх необхідно відображувати як необоротні матеріальні активи [5].

Науковці В. Диба [8], Т. Каменська [6], Т. Валентинова [3] дотримуються аналогічного методичного підходу до обліку активів, що надаються підприємством в прокат, у складі необоротних.

Ми погоджуємося з позицією вчених щодо виокремлення в обліку виданих предметів прокату від тих, що знаходяться на підприємстві. З цією метою до **субрахунку 116 «Предмети прокату»** доцільно відкрити два аналітичні рахунки:

1161 «Предмети прокату в пункті прокату»;

1162 «Предмети прокату видані».

Це в свою чергу забезпечить можливість організації належного внутрішнього контролю за досліджуваними предметами та одержання необхідної інформації.

Проте слід зауважити, що призначення предметів прокатного фонду полягає в багаторазовому використанні, але не завжди впродовж кількох років, термін їх корисного використання може бути встановлений до одного року залежно від їх класифікаційних груп. Тому категорично наполягати на їх кваліфікації як необоротних активів, на нашу думку, не доречно.

В. Моссаковський зазначає, що включення окремих об'єктів до складу основних засобів потребує

обґрунтованого аналізу. Зокрема, він пропонує відмовитися від використання рахунку 11 «Інші необоротні матеріальні активи», зосередивши весь облік на рахунках 10 «Основні засоби» і 16 «Довгострокові біологічні активи». На переконання вченого, у пунктах прокату об'єкти, що надаються в тимчасове користування, є засобом здійснення операційної діяльності, тому для цих цілей потрібно використовувати рахунок 10 «Основні засоби» або 22 «Малоцінні та швидкозношувані предмети», а від субрахунку 116 «Предмети прокату» слід відмовитися [7].

Вважаємо, що застосування підходу, запропонованого В. Моссаковським щодо виключення рахунку 11 «Інші необоротні матеріальні активи», призведе до значних непорозумінь та викривлення інформації, сформованої на підприємствах, які надають послуги з прокату. Відповідно до П(С)БО 7 «Основні засоби» інші необоротні матеріальні активи є складовою частиною основних засобів. На нашу думку, виділення їх в окрему групу активів обумовлено двома причинами: *по-перше*, специфічним призначенням таких активів; *по-друге*, встановленням суб'єктом господарювання вартісного критерію. Так, щодо предметів прокату, то віднесення до складу інших необоротних матеріальних активів полягає в їх специфічному призначенні та особливостях використання, що пов'язано з передачею предметів у тимчасове користування.

Щодо вартісної межі, то вони можуть бути представлені як значновартісними, так і малоцінними предметами. Узагальнення інформації про основні засоби, які використовують безпосередньо в процесі господарської діяльності підприємства як засоби праці, та предмети, які утримуються з метою передачі у прокат, на рахунку 10 «Основні засоби» як об'єкти, що мають різне функціональне призначення, не дасть змоги здійснювати належний внутрішній контроль в системі управління майном. Тому доречно відображувати об'єкти прокату як специфічну облікову категорію відокремлено від основних засобів, тобто на окремому рахунку (субрахунку).

Необхідно зазначити, що до основних засобів, у тому числі й інших необоротних матеріальних активів, можна включати лише ті активи, термін корисного використання яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він довший за рік).

Отже, термін корисного використання є визначальним критерієм розмежування активів між необоротними та оборотними.

Як свідчить практика, прокатний фонд підприємств включає предмети з різним строком служби. Законодавець не передбачає розмежування активів, які надаються в прокат, за часовою ознакою і роз-

глядає їх виключно як вид довгострокових матеріальних активів.

А. Белоусов вважає за необхідне поділити предмети прокатного фонду на дві групи: предмети прокату, термін корисного використання яких більше одного року; предмети прокату, термін корисного використання яких менше одного року [2]. Включення предметів прокатного фонду до однієї із цих груп визначатиме організаційні та методичні особливості їх обліку, а також положення (стандарт) бухгалтерського обліку, якими необхідно керуватися. При цьому постає питання: до складу яких оборотних активів включати предмети прокату з терміном їх корисної експлуатації до одного року?

Досвід зарубіжних країн щодо обліку предметів прокату, термін корисного використання яких менше одного року

Одним із способів вирішення зазначеної проблеми є дослідження зарубіжного досвіду. Поняття «прокат» зустрічається в основному в межах країн пострадянського простору. Підходи щодо відображення в обліку предметів прокату в цих країнах досить різноманітні та неоднозначні, що обумовлено встановленими на законодавчому рівні критеріями: вартісний, термін експлуатації або комбінований.

Зокрема, в Республіці Білорусь та Республіці Узбекистан предмети прокату кваліфікують як оборотні активи і включають до складу товарів [15; 16].

У Російській Федерації активи, які призначені виключно для передачі за певну плату в тимчасове володіння та/або користування з метою отримання доходу, в тому числі і предмети прокату, відображують у складі необоротних активів, зокрема, доходних вкладень в матеріальні цінності [17]. Предмети прокату, вартість яких знаходиться в межах ліміту (не більш як 40 000 руб. за одиницю), можна кваліфікувати як матеріально-виробничі запаси (зокрема, матеріали).

У Республіці Молдова прокатне майно, яке відноситься до складу необоротних активів (інвестицій), якщо вартість предмету прокату не перевищує встановлений законодавством ліміт (3 000 лей) та/або він служить менше одного року, пропонується його включати до складу товарно-матеріальних запасів (малоцінних і швидкозношуваних активів) [18].

Тобто можна побачити варіативність у відображенні предметів прокатного фонду як складової оборотних активів. Насамперед варто уточнити економічний зміст таких категорій як «товари» та «виробничі запаси». *Товари* призначені для подальшого

продажу і відносяться до засобів обігу. *Виробничі запаси* – це предмети праці, під якими розуміють речі, на які спрямована праця і засоби праці з метою створення виробів у результаті діяльності. Предмети праці беруть участь лише в одному технологічному процесі, змінюють свої властивості перетворенням в іншу форму та повністю передають свою вартість на нову виготовлену продукцію. Щодо *предметів прокату*, то вони не підлягають реалізації, оскільки повторно беруть участь у процесі надання послуг, не змінюючи своєї натурально-речової форми. Крім того, в результаті оборотності предметів прокатного фонду відбувається їх зношування. Відповідно виникає необхідність амортизувати, тобто погашати (компенсувати) вартість предметів прокату, які втрачають свою вартість у процесі їх використання. Тому вважаємо не доречним розглядати предмети прокату, термін корисного використання яких менше одного року, з позиції товарів або виробничих запасів.

Ураховуючи багаторазове використання одних і тих самих предметів у процесі надання послуг прокату і швидкий їх фізичний знос, як правило до одного року, рекомендуємо кваліфікувати такі предмети прокату як швидкозношувані активи і відображувати на окремому субрахунку рахунку 22 «Малоцінні і швидкозношувані предмети».

Однак, ґрунтуючись на нормах чинних нормативно-правових актів у сфері бухгалтерського обліку, вартість предметів, які обліковують на рахунку 22 «Малоцінні та швидкозношувані предмети» підлягає одномоментному списанню під час їх передачі в експлуатацію. Відтак, порядок відображення предметів прокату в складі малоцінних і швидкозношуваних предметів потребує подальшого дослідження та вдосконалення.

Оцінка стану внутрішнього контролю та порядку документального оформлення операцій з предметами прокату

З метою раціонального використання, збереження та контролю за рухом предметів прокатного фонду необхідно забезпечити своєчасне документальне оформлення операцій з надходження, видачі, ремонту, зносу, вибуття предметів прокату, організацію їх аналітичного обліку. Внутрішній контроль за предметами прокату на підприємствах, які займаються таким видом бізнесу, не відповідає сучасним вимогам управління майном. Ця проблема залишається також поза увагою науковців. Такий стан контролю є результатом неналежного документального оформлення операцій з предметами прокату і недооцінення

значення аналізу ефективності їх використання.

Відповідно до чинної нормативно-правової бази відсутні спеціалізовані форми первинної облікової документації та реєстри для обліку предметів прокату. У зв'язку з цим у практичній діяльності суб'єкти господарювання використовують уніфіковані форми документів, призначені для оформлення операцій з основними засобами. Це пояснюється тим, що правила формування в бухгалтерському обліку інформації про основні засоби підприємства застосовуються також щодо інших необоротних матеріальних активів. Однак виникає логічне запитання: як документально оформляти операції з предметами прокату, які відноситимемо до складу оборотних активів? У цьому разі можливий порядок застосування типових форм, які використовують для документування руху та відображення в обліку малоцінних і швидкозношуваних предметів з внесенням певних коректив.

Під час видачі в тимчасове користування предметів прокату споживачам оформлюють договір (замовлення-зобов'язання) за формою ПО-П1, в якому відображують дані про передані в прокат предмети, їх кількість і вартість. Для приймання коштів за послуги прокату, за подовження строку прокату, несвоєчасне повернення речей прокату тощо оформлюють квитанцію за формою ПО-П2 [9]. Зазначені документи є бланками суворої звітності, однак не є повністю

адаптованими до сучасних вимог системи управління. Їх використовують для видачі об'єктів прокату фізичним особам, а, як засвідчують проведені дослідження, майно може передаватися в прокат і юридичним особам. У такому разі нами розроблено для використання Акт прийому-передачі предметів прокату.

Результати досліджень свідчать, що на підприємствах прокату існує серйозна проблема: первинна інформація в системі бухгалтерського обліку становить близько 80 % усієї економічної інформації, причому в більшості випадків відбувається дублювання даних. Тобто система інформаційного забезпечення є громіздкою та нерациональною.

Вважаємо, що доречно вдосконалити існуючі форми документів та розробити нові, які враховували би характерні ознаки предметів прокату як об'єкта обліку й особливості діяльності підприємств прокату, щоб задовільнити інформаційні потреби користувачів.

Необхідно також розробити реєстри обліку, які виконували би функцію оперативного обліку та контролю за рухом предметів прокатного фонду з метою своєчасного і достовірного відображення даних для прийняття управлінських рішень та були адаптованими (або давали б змогу їх адаптувати) до умов сучасних інформаційних мережевих технологій.

ВИСНОВКИ

Питання обліку та внутрішнього контролю предметів прокату як в теорії, так і на практиці на сьогодні не знайшли достатнього висвітлення. Результати досліджень дали змогу виявити проблемні аспекти, серед яких:

- відсутність розмежування предметів прокату залежно від тривалості строку їх корисного використання;
- обмеженість у виборі методів нарахування амортизації з метою підтримання раціональної структури прокатного фонду;
- низький рівень оперативності надання інформації у зв'язку з перенасиченням підсистеми обліку непотрібними та застарілими показниками, дублюванням даних;
- відсутність спеціалізованих форм первинної документації та реєстрів аналітичного обліку предметів прокату.

Така ситуація потребує вирішення, що є перспективою подальших досліджень.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА

1. *Діяльність* підприємств сфери послуг: [стат. бюлетень]; відповід. за вип. І.В. Калачова. – К.: Державна служба статистики України, 2012. – 160 с.

2. *Белоусов А.* Організація і облік діяльності пунктів прокату / А. Белоусов [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dtk.com.ua/show/1cid02676.html>

3. *Валентинова Т.* Облік у прокатних пунктах: легко та просто / Т. Валентинова // Все про бухгалтерський облік. – 2007. – № 25. – С. 4–7.

4. *Краснокутська Л.* Прокат речей особистого користування та побутових товарів / Л. Краснокутська // Бухгалтерський облік і аудит. – 2006. – № 4. – С. 62–64.

5. **Грачова Р.** Бухгалтерський облік предметів прокату / Р. Грачова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dtk.com.ua/debet/ukr/2001/42/42pr10.html>

6. **Каменська Т.** Бухоблік прокатних пунктів: як це робиться / Т. Каменська [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dtk.com.ua/show/1cid02054.html>

7. **Моссаковський В.** Невирішені питання обліку непоточних активів / В. Моссаковський // Бухгалтерський облік і аудит. – 2010. – № 5. – С. 17–28.

8. **Діба В.М.** Облік та аналіз необоротних активів: [монографія] / В.М. Діба. – К.: КНЕУ, 2008. – 288 с.

9. **Порядок** надання у тимчасове користування громадянам предметів культурно-побутового призначення і господарського вжитку, затв. наказом Української спілки об'єднань, підприємств і організацій побутового обслуговування населення від 16.12.99 р. № 46, зі змінами та доповненнями, внесеними відповідно до наказу Укрсоюзсервісу від 23.02.2000 р. № 6 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0025-00>

10. **Положення** (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затв. наказом Міністерства фінансів України від 27.04.2000 р. № 92, зі змінами і доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nibu.factor.ua/ukr/info/instrbuh/psbu7/>

11. **Інструкція** про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств, затв. наказом Міністерства фінансів України від 30.11.99 р. № 291, із змінами [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0893-99>

12. **Грачова Р.** Порівнюємо основні засоби у МСФЗ і

в П(С)БО / Р. Грачова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dtk.com.ua/show/1cid02797.html>

13. **Міжнародний** стандарт бухгалтерського обліку 40 «Інвестиційне майно» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/929_026

14. **Податковий** кодекс України: від 02.12.2010 р. № 2755-VI зі змінами і доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>

15. **Інструкція** по применению Плана счетов бухгалтерского учета финансово-хозяйственной деятельности хозяйствующих субъектов, утв. приказом Минфина Республики Узбекистан от 09.09.2002 г. № 103, с изменениями [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://fmc.uz/legisl.php?n=21_2

16. **Типовий** план счетов бухгалтерского учета и Инструкция по применению типового плана счетов бухгалтерского учета, утв. постановлением Минфина Республики Беларусь от 30.05.2003 г. № 89, с изменениями [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.minfin.gov.by/rmenu/business-accounting/plans/30_05_03_N89/

17. **Положение** по бухгалтерскому учету «Учет основных средств» ПБУ 6/01, утв. приказом Минфина РФ от 30.03.2001 г. № 26н, с изменениями [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.zakonprostru.ru/help/pravila-buh/87547>

18. **Национальный** стандарт бухгалтерского учета 16 «Учет долгосрочных материальных активов», утв. приказом Минфина Республики Молдова от 03.03.2000 г. № 32, с изменениями [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.mf.gov.md/common/actnorm/contabil/standarts/NSBU_16.doc

В статье исследованы методика отражения в учете предметов проката, порядок начисления амортизации и документального оформления операций с такими объектами в соответствии с действующей нормативно-правовой базой. Проанализированы подходы отечественных ученых относительно предметов прокатного фонда как учетной категории. Определены проблемные аспекты осуществления ненадлежащего контроля изучаемых предметов. Выявлены основные направления совершенствования организации и методики учета, а также внутреннего контроля предметов проката с учетом опыта зарубежных стран.

Ключевые слова: *предметы проката, учет, внутренний контроль.*

Current methods of recording rental objects, the order of depreciation and documentation transactions with such objection accordance with the existing legal framework are researched in the article. Analyzed the approaches of national scientists concerning objects of rental fund as accounting category. Defined basic problem aspects of improper control of studied objects. Found the main directions to improve the organization and methods of accounting and internal control of rental objects based on the experience of foreign countries.

Keywords: *rental objects, accounting, internal control.*